

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M ve věci

žalobkyně: **Ing. I.M.**, narozena ■■■
bytem ■■■
zastoupena advokátem JUDr. Jaroslavem Beldou
sídlem Lípová 1581/7, 466 01 Jablonec nad Nisou

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, IČO 70891508
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2

za účasti: **RNDr. F.Ř.**
bytem ■■■

RNDr. L.Ř.
bytem ■■■

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2017, č. j. SO/P/33/2017/Va/03 PŘ-ODV-02

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 3. 2. 2017, č. j. SO/P/33/2017/Va/03 PŘ-ODV-02, se pro vady řízení zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 11 228 Kč, k rukám jejího právního zástupce advokáta JUDr. Jaroslava Beldy, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou se žalobkyně domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru správního - oddělení přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 12. 2016, č. j. 107464/2016. Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupků proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), kterých se měla dopustit tím, že dne 17. 12. 2015 v 8:30 hodin na chodbě domu č. ■■■ v ulici ■■■ při kontrolním dnu za účasti pracovníků Magistrátu města Jablonec nad Nisou a Národního a památkového úřadu řekla o RNDr. ■■■ bytem jako žalobkyně, že jí vyhrožuje škrcením a o RNDr. ■■■ bytem rovněž jako žalobkyně, že jí vyhrožuje fyzickou likvidací, čímž je urazila na cti a vydala v posměch před pracovníky samosprávy Magistrátu města Jablonec nad Nisou a pracovníkem státní památkové péče. Za toto jednání jí byla podle § 11 odst. 1 písm. b) a § 49 odst. 2 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 1 000 Kč a dle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Přestupkové řízení bylo vedeno na základě oznámení přestupku ze dne 8. 3. 2016 podaného Policií ČR, které bylo správnímu orgánu I. stupně předloženo spolu s úředním záznamem pprap. ■■■ rovněž ze dne 8. 3. 2016, trestním oznámením na Ing. I. M., oznamovatelů RNDr. ■■■ a RNDr. ■■■ ze dne 14. 1. 2016, které Policii ČR postoupilo k prověření Okresní státní zastupitelství Jablonec nad Nisou.
3. Ve spise je založen zápis o podání vysvětlení ze dne 21. 3. 2016, které poskytla ■■■, a zápis o podání vysvětlení ze dne 29. 3. 2016, které poskytl ■■■. ■■■ k věci uvedla, že dne 17. 12. 2015 byla na kontrolním dnu v domě v ulici Vilová, kde zaznamenala, že mezi manželi ■■■ a žalobkyní proběhl konflikt slovního rázu, k fyzickému kontaktu nedošlo. Vše bylo dosti nepříjemné, že by mělo dojít k výhrůžkám, paní ■■■ á nezaznamenala. ■■■ uvedl, že v průběhu hovoru začala žalobkyně mluvit o tom, že jí manželé XX měli vyhrožovat ublížením na zdraví a škrtit ji. Konstatoval, že neví přesně, co jí měl který z manželů udělat.
4. Dne 11. 4. 2016 podali RNDr. ■■■ a RNDr. ■■■ návrh na projednání přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích.

5. Správní orgán I. stupně provedl při ústním jednání konaném dne 16. 6. 2016 výslech svědka ■■■, který uvedl, že byl při slovním výpadu žalobkyně dne 17. 12. 2015 v dopoledních hodinách na společné chodbě domu č. ■■■ v ulici ■■■ a zopakoval svou výpověď ze dne 29. 3. 2016.
6. Při dalším ústním jednání dne 25. 7. 2016 byla jako svědkyně vyslechnuta Ing. ■■■ - pracovnice Magistrátu města Jablonec nad Nisou, která uvedla, že dne 17. 12. 2015 v dopoledních hodinách při kontrolním dnu v domě č. ■■■ v ulici ■■■ zaznamenala nevlídné až ironické narážky žalobkyně vůči manželům ■■■, ale nevybavila si, že by konverzace vůči nim byla dehonestující a urážlivá. Uvedla, že vznikající konflikt ukončila sdělením, že sousedské vztahy při kontrolním dnu řešit nelze. Jako svědkyně byla vyslechnuta i další pracovnice Magistrátu města Jablonec nad Nisou paní ■■■, která uvedla, že nezaznamenala nic, co by naznačovalo konflikt a plně odkázala na své vyjádření v podání vysvětlení ze dne 21. 3. 2016, kde ale uvedla, že konflikt zaznamenala.
7. Rozhodnutím ze dne 2. 8. 2016 shledal správní orgán I. stupně žalobkyni vinnou z výše popsaných přestupků. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně odvolala s tím, že skutek nespáchala a s vydaným rozhodnutím nesouhlasí. Rozhodnutím ze dne 14. 10. 2016 žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Žalovaný shodně se správním orgánem I. stupně dospěl k závěru, že provedeným dokazováním bylo spolehlivě prokázáno, že v průběhu jednání dne 17. 12. 2015 došlo mezi majiteli nemovitosti ke konfliktu, kdy žalobkyně vůči manželům ■■■ užila tvrzení, že jí vyhrožují fyzickou likvidací a škrcením. Žalovaný správnímu orgánu I. stupně vytkl, že z jeho rozhodnutí není zřejmé, zda a na základě jakých skutečností dospěl k závěru, že míra společenské škodlivosti jednání žalobkyně dosáhla míry společenské škodlivosti přestupku. Konstatoval, že ze spisové dokumentace je přitom zřejmé, že intenzita šetřeného konfliktu byla tak nízká, že osoby, před nimiž mělo k přestupku dojít, ho vůbec neznamenaly, či ho hodnotily pouze jako ironickou výměnu názoru, nedotýkající se cti zúčastněných. Žalovaný považoval rozhodnutí správního orgánu I. stupně v otázce prokázání míry společenské škodlivosti za nepřezkoumatelné. Za nepřezkoumatelné považoval žalovaný i závěry správního orgánu I. stupně týkající se zavinění, když z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí neseznal na základě jakých skutečností a úvah dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že se žalobkyně přestupku dopustila z nevědomé nedbalosti, neboť dlouhodobé sousedské neshody a svědkem uváděná skutečnost, že si žalobkyně „uvědomila, že trochu přestřelila“, tento závěr nepodporují.
8. Ve věci se dne 5. 12. 2016 uskutečnilo další ústní jednání, při němž RNDr. ■■■ společně s RNDr. ■■■ shodně uvedli, že se závěry žalovaného nesouhlasí a cítí se být jednáním žalobkyně poškozeni. Konstatovali, že byli veřejně obviněni před

pracovníky Magistrátu Jablonec nad Nisou a pracovníkem Státního památkového ústavu Liberec, závažnost společenského poškození vnímají nejen jako fyzické osoby, ale i jako osoby pracující ve vedoucích pozicích. Žalobkyně nesouhlasila se závěry žalovaného, že přestupek byl spolehlivě prokázán.

9. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí ze dne 8. 12. 2016 dospěl v závěru, že se žalobkyně jednoznačně dopustila přestupku urážky na cti a vydání v posměch. Vycházel přitom z vyjádření navrhovatelů ve spojení se svědeckou výpovědí svědka ■■■. Jednání žalobkyně vůči navrhovatelům hodnotil jako společensky závadné již proto, že žalobkyně své obvinění vyslovila před pracovníky Magistrátu města Jablonec nad Nisou a pracovníkem státní památkové péče. Správní orgán I. stupně hodnotil vzniklou situaci jako závažnou, neboť Ing. ■■■ byla nucena zasáhnout a celý konflikt ukončit. Žalobkyně dle správního orgánu I. stupně jednala ve formě vědomé nedbalosti s cílem poškodit navrhovatele před všemi zúčastněnými a podcenila skutečnost, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem.
10. O odvolání žalobkyně proti uvedenému prvostupňovému rozhodnutí ze dne 8. 12. 2016 rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Žalovaný konstatoval, že ze spisové dokumentace vyplývá, že dne 17. 12. 2015 došlo mezi majiteli domu č. ■■■ v ulici ■■■ k diskusi, kterou později dle úředního záznamu policie popsal pracovník státní památkové péče ■■■ jako slovní rozepři a hádku. Pracovnice magistrátu ■■■ spor popsala jako oboustranné ironické napadání. Svědek John potvrdil, že se žalobkyně o manželích ■■■ vyjádřila ve smyslu, že jeden jí vyhrožuje fyzickou likvidací a druhý škrcením. Pracovnice magistrátu paní S. v rámci podání vysvětlení před zahájením řízení správnímu orgánu sdělila, že mezi manželi ■■■ a žalobkyní zaznamenala nějaký konflikt slovního rázu, vše bylo dosti nepříjemné. V rámci svědecké výpovědi sice uvedla, že v průběhu incidentu konflikt mezi majiteli nemovitosti nezaznamenala, současně ale odkázala na svou předchozí výpověď učiněnou v rámci podání vysvětlení. Pracovnice magistrátu svědkyně ■■■ uvedla, že žalobkyně v průběhu incidentu nemluvila vlídným způsobem, ale spíš ironicky, obsah konverzace si už nepamatovala, ale dle jejího mínění se nejednalo o vulgární slova. Sama žalobkyně v písemnosti ze dne 12. 5. 2016 adresované správnímu orgánu uvedla: „což manžele ■■■ značně rozlítlo a vyrazili po schodišti směrem ke mně, kdy pan ■■■ mě téměř fyzicky napadl obdobným způsobem, jako již jednou.... Pan ■■■ vždy naznačuje uchopení pod krkem...“. Dle žalovaného je tedy nepochybné, že žalobkyně je přesvědčena, že při setkání s ní RNDr. ■■■ naznačil uchopení pod krkem, tedy škrcení. Na základě podkladů k rozhodnutí přitom lze důvodně předpokládat, že v průběhu šetření incidentu nebyly sice užity vulgární výrazy ani gesta, ale je nesporné, že ostatní přítomné osoby vnímaly způsob komunikace jako nevhodný, konfliktní, nepříjemný, nevlídný, ironický a to v takové intenzitě, že do sporu vstoupila paní ■■■ a komunikaci ukončila. Ač se

tedy někteří přítomní doslovně nepamatuji užité výrazy a dodatečně si nevybavili, že by byla konverzace dehonestující či urážlivá, žalovaný dospěl k závěru, že provedeným dokazováním bylo spolehlivě prokázáno, že v průběhu jednání dne 17. 12. 2015 došlo mezi majiteli nemovitosti ke vzájemné komunikaci, která nebyla neutrální a prostá osobních výpadů, ale naopak je přítomnými popisována jako konflikt mezi účastníky řízení, který označili za nevhodný, nepříjemný a ironický, tj. výsměšný. Jako takový byl tento konflikt nesporně zásahem do osobnostních práv navrhovatelů takové intenzity, že byl schopný snížit jejich vážnost a důstojnost v očích ostatních přítomných osob, tj. naplnit skutkovou podstatu přestupků, které jsou žalobkyni kladeny za vinu. Žalovaný zdůraznil, že při určování viny má u přestupku dle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích zásadní význam zjištění, za jakých okolností, v jakých souvislostech a s jakým podtextem bylo jednáno a jak bylo toto jednání vnímáno ostatními přítomnými. Pokud bylo provedeným šetřením prokázáno, že ostatní incidentu přítomné osoby byly jednáním pobouřeny, vnímaly ho jako konfliktní, nevlídné, nepříjemné, ironické a jako konflikt, který bylo nezbytné přerušit, pak není k prokázání viny nezbytně nutné jednoznačně zjistit přesné znění vážnost snižujících výroků. Žalovaný v této souvislosti odkázal na názor uveřejněný ve sborníku stanovisek veřejného ochránce práv vydaný v roce 2012. Hádka a veřejné nařčení z vyhrožování fyzickou likvidací a škrcením je společensky nepřijatelné a velmi závažné jednání, které je výraznou měrou schopné snížit vážnost osob, které jsou z tohoto jednání nařčeny, v očích spoluobčanů. Žalovaný připustil, že existuje „zvláštní vztah“ mezi navrhovatelem manželé ■■■ a svědkem ■■■ na straně jedné a žalobkyní na straně druhé, neboť ze spisové dokumentace je zřejmé, že mezi majiteli domu, ve kterém k incidentu došlo, existuje dlouhotrvající napětí, ale na straně druhé jsou to právě tyto dlouhotrvající vzájemné napjaté vztahy, které důvodně nasvědčují tomu, že v průběhu incidentu nedošlo mezi stranami k pouhé neutrální výměně slovních informací. Existence namítaného „zvláštního vztahu“ mezi navrhovatelem a svědkem a žalobkyní bez dalšího nesvědčí o nepravdivosti řádně provedené svědecké výpovědi, ani výrazně nesnižuje její důkazní hodnotu. Svědek sice potvrdil vyslovení sporných výroků žalobkyní, ale již nebyl schopen přesně určit, v jakém byly užity pořadí, proto lze dle žalovaného důvodně předpokládat, že svědek nebyl na znění své výpovědi s navrhovatelem domluven, neboť v takovém případě by pravděpodobně vypovídal v naprosté shodě s jejich návrhy. Tvrzení žalobkyně, že uvedené výroky neřekla, hodnotil žalovaný jako tvrzení účelové. Žalobkyně má právo užít na svou obranu jakákoliv tvrzení a to i vědomě tvrzení nepravdivá.

11. Žalobkyně v žalobě namítala, že rozhodnutí správních orgánů spočívá na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci, na základě kterého došlo k nesprávnému posouzení věci. Dle žalobkyně nebylo prokázáno, že o manželích ■■■ řekla, že jí vyhrožovali škrcením, respektive fyzickou likvidací. Navrhovatelé ani svědek ■■■ přesné znění údajných výroků neuvedli. Zjištění přesného znění

údajných výroků je přitom nezbytné pro posouzení jejich skutečného obsahu a významu, a to i s ohledem na závěr žalovaného, dle kterého se v daném případě nejedná o urážku na cti, ale o vystavení v posměch. Žalobkyně také tvrdila, že se žalovaný nevypořádal s námitkami, které uplatnila v odvolání, zejména s její námitkou týkající se zvláštního vztahu navrhovatelů a svědka ■■■, který vyplývá z jejich účastenství v soudních řízeních, kdy jsou ve vztahu k žalobkyni protistranou, a v těchto řízeních nebyli úspěšní. Žalobkyně je přesvědčena, že tento zvláštní vztah k věci zpochybňuje věrohodnost obsahu výpovědí těchto osob a snižuje jejich důkazní hodnotu. Žalovaný dle žalobkyně učinil své závěry na základě pouhých domněnek, když na základě obecných a důkazy nepodložených úvah učinil závěr, že údajnými výroky žalobkyně vystavila navrhovatele v posměch před pracovníky Magistrátu města Jablonec nad Nisou a pracovníkem státní památkové péče. Žalovaný se však nezabýval námitkou uplatněnou v odvolání, že vystavení v posměchu před jinými osobami lze hodnotit pouze podle toho, jak jednání vnímaly tyto jiné osoby a zda nějaký posměch vůbec zaregistrovaly. V daném případě svědkyně Ing. ■■■ a Ing. ■■■ nepotvrdily, že taková situace nastala, a že vůbec k nějakému verbálnímu útoku došlo. Žalobkyně dále upozorňovala na to, že žalovaný změnil názor, který prezentoval v rozhodnutí ze dne 14. 10. 2016, kde uvedl: „ze spisové dokumentace je přitom zřejmé, že intenzita šetřeného konfliktu byla tak nízká, že osoby, před nimiž mělo k přestupku dojít, ho vůbec nezaznamenaly, či ho hodnotily pouze jako ironickou výměnu názorů nedotýkající se cti zúčastněných“. Dle žalobkyně žalovaný v napadeném rozhodnutí bez podrobného vysvětlení tento názor změnil a údajné a neprokázané výroky žalobkyně označil za společensky škodlivé. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení.

12. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že ve svém předchozím rozhodnutí nevyjádřil jednoznačný závěr, že míra společenské škodlivosti jednání žalobkyně nedosahuje míry přestupku, nýbrž konstatoval pochybení prvoinstančního správního orgánu, který se otázkou míry společenské škodlivosti řádně nezabýval, přičemž upozornil na to, že intenzita šetřeného konfliktu (ne tedy míra společenské škodlivosti) byla tak nízká, že ho některé přítomné osoby vůbec nezaznamenaly. Žalovaný ve svém předchozím rozhodnutí ponechal zcela na prvoinstančním správním orgánu, jak míru společenské škodlivosti posoudí. Pokud by totiž žalovaný ve svých úvahách dospěl k jednoznačnému závěru, že míra společenské škodlivosti šetřeného incidentu nedosahuje míry přestupku, bylo by jeho povinností odvolání napadené rozhodnutí v souladu s § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu zrušit a řízení zastavit. To se však nestalo, protože žalovaný k takovému jednoznačnému závěru nedospěl. Slovní spojení „nízká intenzita šetřeného konfliktu“ přitom pouze upozorňuje na to, že konflikt nedosahoval intenzity křiku, hlasité hádky či fyzických útoků, aniž

by jakkoliv definoval společenskou škodlivost jednání, neboť i slova vyřčená s nízkou intenzitou (potichu), mohou být vyhodnocena jako velmi společensky škodlivé jednání, a naopak intenzivní neutrální hlasité zvolání může mít nulovou společenskou škodlivost. Žalovaný proto navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích žalobních bodů, kterými je v duchu dispoziční zásady, jíž je správní soudnictví ovládáno, vázán.
14. Přestupku podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích se dopustí ten, kdo jinému ublíží na cti tím, že ho urazí nebo vydá v posměch. Objektem tohoto přestupku je občanské soužití. Právě narušení občanského soužití představuje obecně obligatorní znak všech skutkových podstat tohoto přestupku. Narušení občanského soužití je trestáno za situace, dojde-li k jeho negativnímu zasažení jednáním určité intenzity, které svou povahou odpovídá jednáním uvedeným v demonstrativním výčtu hrubých jednání. Občanské soužití je neurčitý právní pojem. Tento typ přestupku chrání žádoucí dobré vztahy mezi občany. Občanské soužití lze ve smyslu judikatury soudů vymezit jako souhrn pravidel chování, jejichž zachování je podle obecného názoru a přesvědčení nutnou podmínkou klidného a spořádaného soužití občanů v daném místě a čase. Ustanovení § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích má za cíl chránit čest a důstojnost člověka za situace, kdy je jednáním neoprávněně zasahováno do pokojného života jiného. Chráněným zájmem je čest fyzické osoby a za urážky je možno považovat neslušný projev či znevažování osob, který může být proveden jak slovně, tak nějakým skutkem, který se dotýká cti poškozeného (např. nadávka, opovržlivá gesta, vyhrožování, políček, lze sem podřadit i vydávání v posměch, tj. zesměšňování).
15. Je třeba poznamenat, že přestupky proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích nevykazují výrazný stupeň společenské nebezpečnosti, což je vyjádřeno v zákoně tím, že se neprojednávají z úřední povinnosti, ale pouze na návrh. U těchto přestupků správní orgán postupuje tak, že se pokusí nejprve uraženého na cti a obviněného z přestupku smířit. Tímto způsobem správní orgány postupovaly, avšak opakované pokusy o smír byl neúspěšné. Při ústních jednáních dne 16. 6. 2016 a dne 25. 7. 2016 vyjádřila ochotu ke smíru pouze žalobkyně, dne 5. 12. 2016 již nikdo ze zúčastněných ke smíru ochoten nebyl.
16. Žalobkyně v žalobě v první řadě zpochybnila zjištění skutkového stavu věci. Podle jejího názoru nevytváří správním orgánem zjištěný skutkový stav podklad pro

rozhodnutí

o vině, neboť správní orgány své závěry založily výhradně na tvrzení navrhovatelů a svědka Aleše Johna, který má však s navrhovatelem zvláštní vztah, na nějž žalobkyně upozorňovala v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, a s nímž se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádal. Krajský soud považuje námitku žalobkyně za důvodnou. Ze správního spisu totiž vyplývá, že ani jedna z pracovníků Magistrátu města Liberec, které byly incidentu mezi manželi ■■■ a žalobkyní přítomny, tvrzení manželů ■■■ nepotvrdila. Ing. ■■■ ve své svědecké výpovědi uvedla, že žalobkyně nemluvila vlídným způsobem, spíše ironicky, ale nevybavila si, že by konverzace byla vůči manželům ■■■ dehonestující a urážlivá. Obsah si nepamatovala, ale byla si jistá, že nepadla vulgární slova. Ing. ■■■ ve své svědecké výpovědi odkázala na podané vysvětlení k věci a na otázku, zda zaznamenala nějaký konflikt mezi žalobkyní a manžely ■■■ i, uvedla, že nic takového nezaznamenala. Při podání vysvětlení konflikt slovního rázu připustila, jednoznačně však uvedla, že si není vědoma, že by mezi nimi mělo dojít k nějakým výhrůžkám, a že to by i zaznamenala. Z uvedeného dle krajského soudu vyplývá, že obě pracovnice Magistrátu města Liberec, před kterými měli být manželé ■■■ žalobkyní dle napadeného rozhodnutí vydáni v posměch, takto situaci, ke které došlo dne 17. 12. 2015, nevnímaly, i když jim vzniklá situace nebyla příjemná. Nepotvrdily ani slova, která měla žalobkyně dle manželů ■■■ a svědka J. ve vztahu k manželům ■■■ uvést. Pro úplnost soud dodává, že slova, která měla být pronesena, nepotvrdil dle úředního záznamu Policie ČR ze dne 8. 3. 2013 při podání vysvětlení ani pracovník státní památkové péče pan ■■■, který uvedl, že při předmětné kontrole došlo mezi žalobkyní a manželi ■■■ ke slovní rozepři, které ale on nevěnoval pozornost. Ing. ■■■ měla dle tohoto úředního záznamu při podání vysvětlení uvést, že se k sobě ironicky chovaly obě strany, tj. žalobkyně i RNDr. ■■■.

17. S žalovaným tak sice lze souhlasit v tom, že v průběhu jednání dne 17. 12. 2015 došlo mezi majiteli nemovitosti ke vzájemné komunikaci, která byla nevhodná, nepříjemná a ironická. Je však třeba zdůraznit, že jak obě pracovnice Magistrátu města Jablonec nad Nisou, tak pracovník státního památkového péče popisovali slovní rozepři jako vzájemnou, a ani náznakem nezmínily, že by se měla dotýkat cti zúčastněných. Pokud jde o svědeckou výpověď pana ■■■, který je společně s manžely ■■■ a žalobkyní majitelem společného domu, a jejichž vzájemné vztahy jsou dlouhodobě vyostřené, soud této výpovědi přikládá výrazně menší váhu, než výpovědi na sousedském konfliktu nezúčastněných osob, tj. pracovníků Magistrátu města Jablonec nad Nisou. Krajský soud proto uzavírá, že na základě obsahu správního spisu, nebylo prokázáno, že žalobkyně manžele ■■■ veřejně nařkla z vyhrožování fyzickou likvidací a škrcením, jak uzavřel žalovaný. Dle krajského soudu dosud provedené dokazování nepotvrdilo, že v jednání žalobkyně lze

spatřovat naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku dle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích.

18. Z uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s.
19. Bude tedy jeho povinností znovu řádně přezkoumat napadené prvostupňové rozhodnutí a provedené důkazy znovu zhodnotit v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů a vycházet z řádně a dostatečně zjištěného skutkového stavu v rozsahu, aby o případném naplnění všech znaků skutkové podstaty daného přestupku nebylo pochyb, nebo rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit a řízení o přestupku zastavit.
20. Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 76 odst. 1 s. ř. s.
21. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
22. V souzeném případě byl úspěšná žalobkyně, má tak právo na náhradu nákladů řízení. Ty byly v jejím případě tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky Sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč, odměnou právního zástupce za 2 úkony právní služby ve výši 6 200 [2 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2013], náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 paušály po 300 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 9 800 Kč. Protože je advokátka plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok o částku odpovídající této dani, která činí 1 428 Kč. Soud uložil žalovanému správnímu orgánu, aby vyčíslené náklady řízení žalobkyni nahradil v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jejího právního zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 12. března 2018

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.